Не так уже сонце світить,
Не так воно й гріє;
І вітерок не тепленький,
Холодний вже віє.
Не весняний, що од серця
Тугу як би зносить,
А осінній, що у лісі
Мовби хто голосить.
Із дерева лист зриває,
Дуброва пустіє,
Світить сонце, теє ж сонце,
Да ба, вже не гріє.
Пора прийшла, зима близько,
Осінь наступила...
Пора прийшла, і дівчина —
Дівчина змарніла.
Повні груди лебедині
Не такі вже стали,
Біле личко почорніло,
Очиці злиняли.
Цвіт, як небо, були вони,
Як зірки блищали, —
Тепер вони почорніли,
Тепер плакать не стали
За очима, за бровами,
За личеньком білим,
За літами молодими
Да за серцем щирим,
Що кохало, що кохалось
В радощах, не в горі,
Що красиво красувалось,
Як сонечко в морі.
Зима люта перестане,
Вітерок повіє
Теплесенький, гарнесенький,

Все зазеленіє.
Теє ж сонце знов засвітить,
Теє ж ізнов гріє,
Тая ж дівка, тая сама —
Більш не молодіє,
Із радощів серце в грудях
Більше не заб'ється, —
Подивиться дівка в воду,
Гіркими заллється.
"Не вертаться весні твоїй, —
Я сказав дівчині. —
Як у лузі серед зими
Не цвісти калині".